

3.

AFBRÝÐISSEMI.

Harmsaga fuglahjónanna.

3 blöð.

3. AFBRYÐISSEMI.
Harmsaga fuglahjónanna.
3 blöð.

Afbryðissemi

1.

Stóðstífið físta verkunnarstöðinni í eyrni höfðu þessu líjón eini í þessu líjóni sítt
með mig undanfarið er. Samkvæmt þessu og viðkomandi verkunni þessu afkomu-
nun þessu var að hún var end, hún var í þessu líjóni þessu líjóni mynd, jafn-
vel þessu oss, meiningu; þessu líjóni þessu, þessu og þessu, þessu líjóni og
meinu" hvern árid eftir árid í östlínunni hód.

Verkaafólkið við físta verkunnarstöðina fylgdi ávallt með hálterni þessu
hugljúfu þessu og aðalmeð mig í þessu: meðla með þessu þessu afkomu-
sinu og upplendi þessu. Það var einu líjóni þessu líjóni þessu líjóni meðal
vor, manna, og meðli þessu líjóni, að þessu líjóni líjóni að
líjóni. Það var sínu þessu mynd.

Hól
"Þessu" voru vörðin 7 að tölun, aðeins þessu líjóni þessu líjóni og þessu líjóni-
arnu stíffuot á þessu líjóni, að þessu líjóni þessu líjóni og þessu líjóni
í þessu. Þessu líjóni þessu líjóni þessu líjóni, voru á þessu líjóni og þessu líjóni
sinu líjóni þessu líjóni þessu líjóni hún var í þessu líjóni. —
En svo var þessu líjóni þessu líjóni þessu líjóni þessu líjóni.

Starfi sínu og allt var í boða lagi, að verkafolkid iðfist væri. 2.
Stodinn vandþess varð, að „nýr fag var kominn í eyrun“, og að „frúin
í húsinn“ fór oftar „í bðinn“ og var lengur íti en vanja var til ádur.
Því gæturinn var henni fylgi spæla nýj og fylgdi henni í hærð
sem hún fór og hún komur, enda fór hún brátt að vera í ósamkynd-
inu milli hana og hús bændans: þeir flugust á, kletta fíður og fjöðir
hvor af öðrum og gængu taláir og bláðugjar af hölmum. Cættumunur
endur tókust og áflogin með dæpi hreyfing, aðfarflau að hímilitinn. Þessi
og unshyggjan fyrir því virtist vera farin út um fljúga. Vidur eigu hús-
fodurinn og fridilinn endaði með því, að hím unshyggusami fadja
vattu og engbottinn iður í haidrinn, flögadi iður í flögjökul þar
fyrir vadan og lét þar líf sitt, en „frúin“ fór með fridli sínum eitthvað
út í burtum og sátt þar eigi framur. Hím stældi borsin sín í
lftu í haidrinn og húsdu þau í iður hvor af öðrum, vrotust upp
og dón af hungri og höðlum. — Hímilid lagdi í andu og þar hafu
engja faglar byggð haidur sitt síðan. —

Þyldi það gæta verid, að sálar lífi dýranna veipi til sálar lífs vor

AFBRÝÐISSENI.

Getu fuglar verið afbrýðisseni?
3 bl. 80 gto. Reykjavík, 15. maí 1942.
- 3 bl. 80 gto. Ódagaetti.

B.

mannanna, afbrýðisseni varna og verda til með sveigindum hatti?
 Samvirkublaussir hoddarar veru til meðal dýranna, eins og manna, en
 sem hvernig er mæðunna fá mæla sínun og barnun, smátt hvern til
 lífins og stíljú barnin eftir í mynd og volði, hvernig er og var?
 Stundum veru mennirnir ein mörkun fátum framur en dýrin í þessum
 efnum? Láta eigi laust áttar börnun kalla eigi til fylgilaugs við óþakka
 lausungja og hoddara, sem láta börn þeirra dragast upp og deyja
 af hvernig er og hvernig?

Soar við þessu geti þeir gefid, en mun þeir til mál efnis fjalla
 meðal manna og barna - og fá oftast lítlu mun þakka barnun-
 unu til bjargar, en varpa af hatti og virðingarleysi ein venni manna,
 sem eigi vilja að barnunum sé hjálpað, hvernig þeir þeir sjálfir að
 lítlu lausum kalla hvernig lífsins og lausungarinnar.

T
eigi
and